

Změna a „novost“

Vyloučíme-li náhlé změny skokem (jako změny pouze tak rychlé, že nám jako „skok“ připadají – takže ta „náhlost“ je jen zdáním), pak každá změna je něčím (v něčem) nová, ale zároveň také něco „svého“ (či spíše již jsoucího) jakoby zachovává, tj. je zčásti jakoby setrváváním toho, co tu už bylo. Podrobným zkoumáním se ovšem ukáže, že i pouhé setrvávání je také změnou, jen velice pomalou. Takže v jistém základním, „fundamentálním“ smyslu „je“ (resp. „bylo“) vlastně všechno původně „nové“, něco je (bylo) „nové“ už velmi dávno, něco je novější a něco „vzniká“ právě nyní a zde. V každé změně je tedy obsažen také vznik něčeho nového a zánik něčeho, co tu už bylo (tedy „starého“). Domyslíme-li důsledky, stává se také zřejmým, že starý předpoklad nějakých posledních „elementů“, které nevznikly, ale také nezanikají, je chybný, vnitřně rozporný a neudržitelný. (Neplatí tedy, že každá změna se děje pouze na nějakém podkladu, který se sám neděje.)

(Písek, 120707-2.)